

„Keik tūhhi mõritte taggane
Ja minne ommareed;
Oest Jummalale onname
Muud hõneks süddamed.“

Tõeste, se olleks kümmeord parrem, kui furre jalgo ja fulli sabba tagga aiada. Kui se sanna tõeste tössi on, et rie meest ei riikku, kuid a siis mu st fuub sedda wōib tehha? Kas teate, üksige assi ei te linnule suremat kahjo, kui se, kui ta förgemale lendab, kui tiwad kandwad. Sa ütled: „sedda ta ei sa jo tehtud!“ No jah, seddasamima ütlen minna ka, ja muud middagi. — Agga kas siis keif need, kannel meie rahwa seast ennam eht musta kube eggaga kessamütsi ei olle, peawad ommad teised rided äravöölletama ja jálle endist modi teggema? Kas Eesti süddamue al ei wōi tuksuda, kui üksi musta mue al? Minne metsa! mislal ma sedda ütle sin? Minno wanna sanna ei tähhenda muud, kui sedda: Iggamees olgo sellega rahhul, mis Jummal temmale annud ja ellago seal, kuhho Jummal tedda pannud. „Wereja kiwil ei

fašwa sommalt peale.“ Olgo mele rided kuida on, rahhulinne meel jägo süddomesse. Kuf árgo olgo furre peale kadd ja kurg kufke peale mitte uñfe, siis wōiwad mollewad, kui loja lodud lomad, teine teise körwas rahho sees ellada. — Nääed sa siis oma liggimest tūhje asjo tagga nōudwad, noh, siis ütle ommast kohhast ka: „Kukkel posse furre jalgo tarwis.“ On ta mōistlik ja wōtab sinno nōu, siis on hea; kui mitte, siis olled sinna ilmasüta, kui tal kahjo tulleb. Mendo jägo meie wahhel.

— n. — r. — n.

Skönn e ját f u d.

A b b i o t s i a.

Pimme ó olli ka ja wihma saadas. Seal tulleb üks tundmatta mees tohtre jure ja palub: „Kulla tohtre herra, minno abbikosa on surremas haige, töttage ni rutto kui ial wōite,